

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 9 Ιανουαρίου 1950 (Π.Ο.Η.)
"Έτος β'". Αριθ. 78—Τιμή Φύλλου Δραχ. 500

Γραφεία: "Οδός Χαλκοκονδύλη 7—Αθήναι
Τηλέφ. 33.889

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Ο Έπίσκοπος Μεγαρίδος κ. Χριστοφόρος

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Έξάμηνος δραχ. 7.000—Έτησία δραχ. 12.000

Έξωτερικόν: Έξάμ. δολ. 2.50—Έτησία δολ. 5

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ. Ο. Χ. Ἑλλάδος, ἀποτελουμένη ἀπὸ τοὺς ἀρι-
στοτεῖς τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας, ἀποτελεῖ ἐγγύησιν διὰ τὸν θρίαμβον τῆς Ὁρθο-
δοξίας.

Ἡ ἹΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΤΩΝ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝΤΩΝ ΤΟ ΠΑΤΡΙΟΝ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ

ΠΡΟΣ

ΤΟΝ ΕΥΛΑΒΗ ΚΛΗΡΟΝ ΤΗΣ ΗΜΕΤΕΡΑΣ ΑΓΙΩΤΑΤΗΣ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΕΥΣΕΒΕΙΣ ΓΝΗΣΙΟΥΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΣ

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ, παρ' Ἡ-
μῶν δ' εὐχὴ καὶ εὐλογία.

Βαθυτάτην αἰσθανόμενοι τὴν χαρὰν καὶ τὴν
συγκίνησιν, προαγόμεθα διὰ τῆς παρούσης ποι-
μαντορικῆς ἐγκυκλίου, ὅπως καταστήσωμεν καὶ
ὑμᾶς πάντας κοινωνοὺς τῆς τοιαύτης χαρᾶς.

Πόθος διακαέστατος πάντων ἡμῶν, ποιμέ-
νων καὶ ποιμενομένων, ὑπῆρξεν ἡ Ἐνωσις, τῶν
συνεργεῖα τοῦ μισοκάλου διαβόλου δημιουργη-
θεῖσων, ὡς μὴ ὤφειλε, εἰς τοὺς κόλπους τῆς
καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας, παρατάξεων.

Τὸν ἱερὸν τοῦτον πόθον θεῖα εὐδοκία καὶ
χάριτι βλέπομεν ἐκπληρούμενον ἐν μέρει, καὶ
διορῶμεν, πιστεύοντες εἰς τὸν Ὑψιστον καὶ
Πανάγαθον Θεόν, τὸν προστατεύοντα τὰ δι-
καια τῆς Ἀγίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας καὶ διὰ τῆς

Ὁρθοδόξου καὶ ἀμωμήτου ἡμῶν Πίστεως, ὅτι
δὲν ἀπέχει πολὺ ἀφ' ἡμῶν ἡ ὁλοκληρωτικὴ ἐκ-
πλήρωσις αὐτοῦ.

Τὸ λίαν χαρμόσυνον γεγονὸς, ὅπερ πληροῖ
τὰς καρδίας πάντων ἡμῶν ἀφάτου χαρᾶς, τῆς
ἐνώσεως δηλονότι τῶν δύο ἄνευ λόγου διίστα-
μένων παρατάξεων, τῆς ὑπὸ τὸν Πανιερώτατον
Ἀρχιεπίσκοπον τῶν Γ.Ο.Χ. κ. Χρυσόστομον
παρατάξεως μετὰ τῆς ὑπὸ τὸν Σεβασμιώτατον
Ἐπίσκοπον Κυκλάδων κ. Γερμανὸν τοιαύτης·
τοῦτο τὸ γεγονὸς ὑπόσχεται εἰς ἡμᾶς εὐρυτέ-
ραν τὴν ἔνωσιν καὶ τὴν συνεργασίαν πάντων
τῶν πιστευόντων εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἐξ ἧς
θὰ προκύψῃ ὁ θρίαμβος αὐτῆς.

Ἐνεκεν τούτου καλοῦμεν τὰ πιστὰ τέκνα
τῆς Ἀγιωτάτης ἡμῶν Ἐκκλησίας, Κληρικοὺς
καὶ Λαϊκοὺς, ὅπως πειθαρχήσωσιν εἰς τὴν φω-

Ἡ Μουσικὴ τοῦ Δήμου Ἀθηνῶν προσέδωσε ἰδιαιτέραν ἀῖγλην εἰς τὴν ἐορτήν.

νήν τῆς Ἐκκλησίας, ἵνα ἀπὸ κοινοῦ προβῶμεν εἰς τὴν ἐπιβεβλημένην ἀναδιοργάνωσιν καὶ ἀνασύνταξιν τῶν δυνάμεων ἡμῶν.

Πιστεύοντες ἅπαντες εἰς τὸν Ἱερὸν καὶ Θεῖον σκοπὸν, δι' ὃν ἀπεδύθημεν εἰς τὸσονδύσκολον ἀλλ' ἔντιμον ἀγῶνα, θὰ βαδίσωμεν στερῶ τῷ βήματι μὲ τὰς αὐτὰς πεποιθήσεις καὶ ἀρχάς, ἅς ἐδηλώσαμεν προφορικῶς καὶ γραπτῶς κατὰ τὸ ἔτος 1935, ὅτε ὁ Ἅγιος Θεὸς ἐκάλεσεν ἡμᾶς διὰ τὴν ὑψηλὴν ἀποστολήν, ἵνα ὑπεραμυνθῶμεν τῆς πανταχόθεν βαλλομένης Ὁρθοδοξίας.

Ἄς παραμερίσουν λοιπὸν, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ὅς παραμερίσουν τὰ πάθη, αἱ ἀμφιβολίαι καὶ τὰ προσωπικά, καὶ ὅς δώσουν θέσιν εἰς τὴν βασιλίδαν τῶν ἀρετῶν τὴν ἀγάπην, εἰς τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν ποιμενομένων πρὸς τοὺς

ποιμένας καὶ τάνάπαλιν, καὶ εἰς τὴν μεγάλην ἰδεολογίαν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἥτις δεόν νὰ τεθῇ ὑπεράνω ὅλων, ἵνα καὶ οἱ πεπλανημένοι καὶ ἐστερημένοι τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, ἴδωσι τὰ καλὰ ἔργα ἡμῶν καὶ δοξάσωσι τὸν πατέρα ἡμῶν τὸν ἐν τοῖς Οὐρανοῖς, οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

Ὁ Πρόεδρος

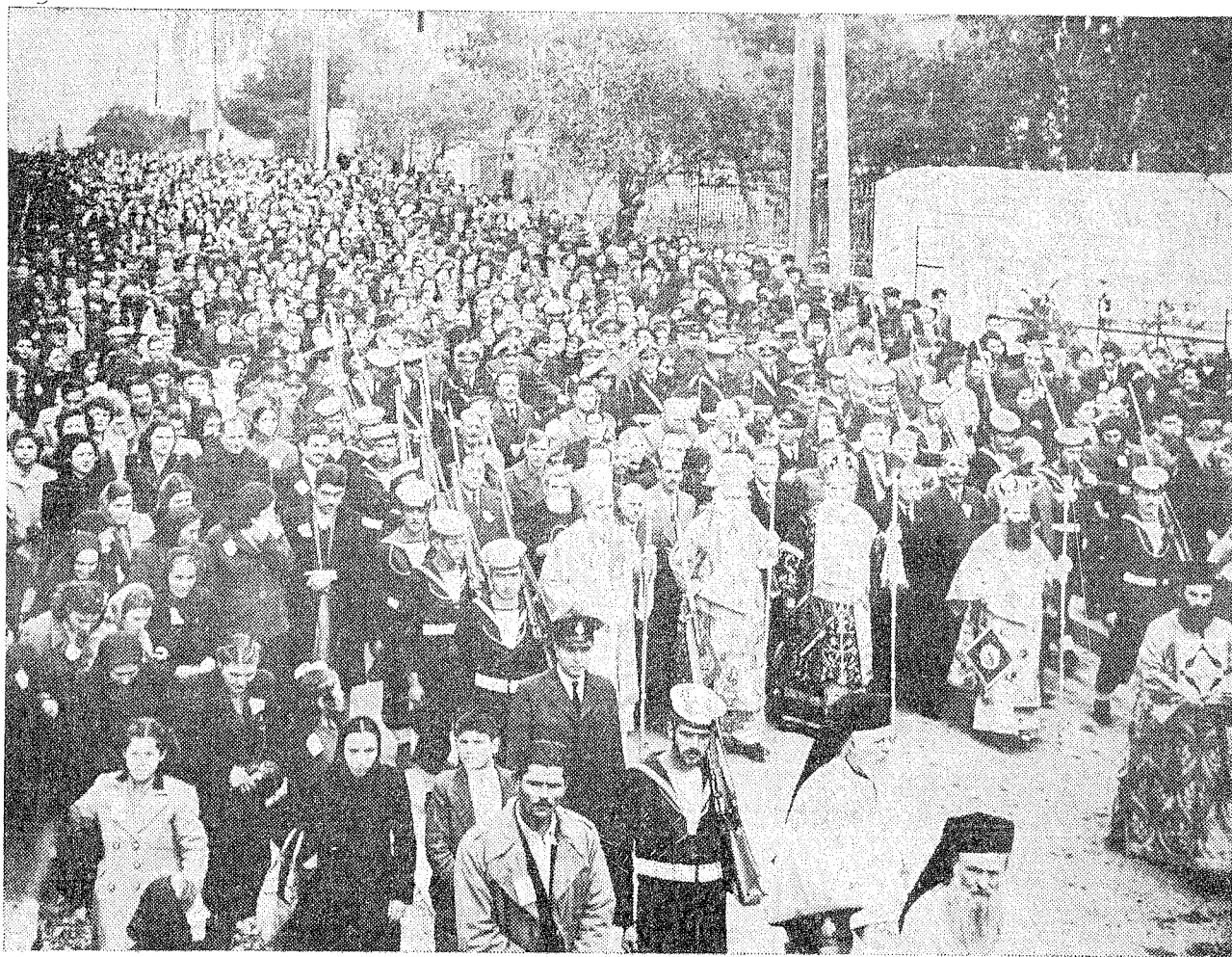
† Πρώην Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Τὰ Μέλη

† Ὁ Κυκλάδων ΓΕΡΜΑΝΟΣ

† Ὁ Μεγαρίδος ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

† Ὁ Διαυλείας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

Ὁλὴ αὐτὴ ἡ ἀνθρωποθάλασσα ἐπιμένει νὰ σέβεται τὰς προδόσεις τῆς Πατρίδος μας καὶ νὰ θέλῃ τὴν Ἐκκλησίαν ἐλευθέραν καὶ ἀδούλωτον. Ποῖος νὰ ἀρνηθῇ τὸ δίκαιόν των, ἀλλὰ καὶ ποῖος θὰ ἀμφιβάλῃ διὰ τὸν θρίαμβον;

‘ΕΝ ΤΟΙΣ ΡΕΙΘΡΟΙΣ ΣΗΜΕΡΟΝ ΤΟΥ ΙΟΡΔΑΝΟΥ.,

Ἡ ὠραιότερα Σκηνή, τὴν ὁποίαν διέσωσαν οἱ αἰῶνες, εἶναι ἡ βάπτισις τοῦ Σωτῆρος εἰς τὸν Ἰορδάνην. Ἐκεῖ εἰς τὰ ἡρεμα ρεῖθρα τοῦ ποταμοῦ, ὁ ὁποῖος φέρει ἐκτὸς τῶν ὑδάτων τῶν τηκνύμενων χιόνων τοῦ Λιβάνου καὶ ὅλον τὸ μεγαλεῖον τοῦ βιβλικοῦ ὅρου, ἕνας ἐρημίτης μετ’ αὐστηρὰ χαρακτηριστικά, ἀλλὰ μετ’ εὐγενεστάτην ψυχὴν, ἐκτελεῖ πρᾶξιν, ἡ ὁποία ἀπὸ καταβολῆς κόσμου ἔχει γραφῇ εἰς τὸ βιβλίον τῆς Θείας Προνοίας.

Ὁ ἐκλεκτὸς βλαστὸς τοῦ ῥαφικοῦ ζεύγους Ζαχαρίου καὶ Ἐλισάβετ, ὁ Ἰωάννης, θέτει χεῖράν, ἐπὶ τῆς Παναχράντου κορυφῆς τοῦ Σωτῆρος. Θαῦμα παντὸς θαύματος, θαυμασιώτερον! ὁ δοῦλος χειροθετεῖ τὸν δεσπότην· τὸ πλάσμα τὸν πλάστην, ὁ ἄνθρωπος τὸν Θεόν.

Ὅλα δὲ αὐτὰ ἕνα μόνον ἔχουν σκοπὸν· ἐνὸς μεγάλου βιβλίου, ἀποτελοῦν κεφάλαια, τοῦ βιβλίου τῆς Σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου.

Δύνασαι, ὦ ἀναγνώστα νὰ φαντασθῇς τὸ μεγαλεῖον τῆς στιγμῆς! ὁ Θεὸς κλίνει δουλικῶς τὸν αὐχένα πρὸ τοῦ πλάσματός του, τὸ ὁποῖον ἑκάποτε εἰς τὰ βάθη τοῦ παρελθόντος ἠρνήθη· νὰ κλείσῃ εἰς τὴν καρδίαν του τὴν θεϊκὴν ἐντολήν. Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος ὤφειλε νὰ παραμένῃ διαρκῶς ἐπιτιμητὴς καὶ κατήγορος τῆς

ἀνθρωπίνης παραβάσεως, λαμβάνει τὴν θέσιν τοῦ ἐξιλεουμένου διὰ τῶν ναμάτων τοῦ Ἰορδάνου. Ποία εὐσεβὴς ψυχὴ θεωροῦσα αὐτὰ ὅλα, δὲν θὰ ἀναφωνήσῃ, ὡς ὁ Παῦλος «ὦ βάθος πλούτου καὶ σοφίας καὶ δυνάμεως Θεοῦ!»

Ἀλλὰ ἡ εἰκὼν τοῦ Ἰορδάνου ἐκτὸς τοῦ πνευματικοῦ της βάθους φέρει ὡς πλαίσιον καὶ μίαν μεγαλειώδη ἀπλότητα.

Ἡ φύσις ἡρεμος καὶ ἡσυχος· ὁ Ἰορδάνης κυλᾷ ἀθορύβως. Ὁ Βαπτιζόμενος, καίτοι Θεός, περιβάλλεται τὴν γυμνότητα τοῦ Ἀδάμ, τὸν ὁποῖον ἤλθε νὰ ἀναγεννήσῃ. Ὁ Βαπτίζων, τὸ ταπεινότερον καὶ εὐσεβέστερον πρόσωπον τῆς Ἰστορίας.

Παρακολουθήσατε τὴν ἐξέλιξιν του. Ἐγκαταλείπει τὴν κοινωνίαν βδελυττόμενος τὴν ἀσχημίαν καὶ τὴν ἀδικίαν της· ἀπέρχεται εἰς τὸν Ἰορδάνην ἵνα μόνος λατρεύσῃ τὸν Μόνον Θεόν· ἐν τούτοις ὅμως τὸ φῶς τῶν ἔργων του καλεῖ πλησίον του τὰ πλήθη. Εἰς τὸ αὐστηρὸν πρόσωπόν του παρατηροῦν τὴν εἰλικρίνειαν. Εἰς τὴν δριμύτητα τοῦ ἐλέγχου του διαβλέπουν τὴν ἀγάπην. Εἰς τὴν ἄσημον ἐμφάνισιν διαβλέπουν τὴν ὑπεροχὴν.

Καὶ ἐκεῖνος, δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ ἐκμεταλλευθῇ

Καὶ ἡ ἀστυνομία, ὁ ἀκόιμητος καὶ ἔντιμος αὐτὸς φρουρὸς τῆς πατρίδος καὶ τοῦ λαοῦ μας εὐρίσκεται πάντοτε πλησίον τῶν ὑγιᾶν στοιχείων τῆς κοινωνίας, τὰ ὁποῖα τιμᾷ διὰ τῆς παρουσίας της

τὴν ἀγάπην· ἀλλὰ προσπαθεῖ νὰ τὴν κατευθύνῃ πρὸς τὸν ἐρχόμενον Μεσσίαν. Κηρύσσει «ὁ ὀπισθέν μου ἐρχόμενος ἐπάνω πάντων ἐστί». Λέγει περὶ ἑαυτοῦ «οὐκ εἰμὶ ἄξιος λῦσαι τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων του». Πρότυπον ἐργάτου Ἐκκλησίας· δὲν κηρύσσει ἑαυτόν, ἀλλὰ τὸν ἐντολοδότην. Ὅταν κάποτε οἱ μαθηταί του, ὡς ἄνθρωποι μὲ κάποιαν ζηλοτυπίαν τὸν πληροφοροῦν διὰ τὸν θρίαμβον τοῦ Σωτῆρος, Ἐκεῖνος τοὺς ἀπαντᾷ «Αὐτὸν δεῖ αὐξάνειν ἐμὲ δὲ ἐλαττοῦσθαι». Οἱ λόγοι αὗτοί τὸν κατέστησαν Μέγαν· τῷ ἐξησφάλισαν τὴν αἰωνιότητα· τὸν περιέβαλλον μὲ Αἴγλην· τὸν κατέστησαν ἄξιον τοῦ Σωτῆρος. Αὐτὸς εἶναι ὁ βαπτίζων. Καὶ ὅταν ἐπέστη ἡ ὑπέροχος στιγμή, τρέμων παρακαλεῖ τὸν Σωτῆρα «Ἐγὼ ἔχω χρεῖαν ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι». Δὲν ἐπαίρεται ἀπὸ τὴν τιμὴν ποῦ τοῦ δίδει ὁ Σωτῆρ· δὲν κομπάζει ἀπὸ τὸ ἄξιωμα τοῦ βαπτιστοῦ· δὲν ἀποβλέπει εἰς τὴν διαιώνισιν τῆς ἱστορίας. «Ἐγὼ ἔχω χρεῖαν ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι». Δὲν εἶναι ταπεινοφάνεια, ποῦ χαρακτηρίζει ἐπιδεξίους ἐγωῖστας· ἀλλὰ ταπείνωσις ποῦ ἀναδεικνύει μεγάλους ἄνδρας.

Τοιούτους ὅμως ἀνεζήτησε καὶ ὁ Λυτρωτῆς διὰ τὸ ἔργον του καὶ εἰς τοιούτους πάντοτε ἀναθέτει τὴν ἐκτέλεσιν τῶν Μεγάλων Του Σχεδίων.

Δὲν ἀναζητεῖ τίτλους εὐγενείας· δὲν ἐξετάζει μέγεθος σπουδῶν· ἐν μόνον ἐπιμόνως ἐπιζητεῖ. ΤΗΝ ΤΑΠΕΙΝΩΣΙΝ. Ὅσάκις δὲ τὴν ἀνευρίσκει ὅπουδῆποτε, οἰκοδομεῖ ἐπ' αὐτῆς τὸ ἀνάκτορον τῆς εὐσεβείας καὶ ἀναδεικνύει τὸν τοιοῦτον, φίλον του, ἐργάτην του, οἰκονόμον του.

Χριστιανοί.

Ἐν τοῖς ρεῖθροις σήμερον τοῦ Ἰορδάνου ἓνας Θεὸς ταπεινοῦται καὶ ἓναν ταπεινὸν ἀναδεικνύει. Ὁ Θεὸς βαπτίζεται καὶ ὁ Ἰωάννης Βαπτίζει. Πρὶν ἀποσυρθῆς ἀπὸ τὴν ὥραν αὐτὴν περιοχὴν τοῦ Ἰορδάνου, λάβε τὸ ἄνθος ποῦ ἀνεβλάστησεν εἰς τὴν ἔρημον αὐτὴν, τὴν ταπείνωσιν, καὶ κατακόσμησον δι' αὐτῆς τὸν ψυχικόν σου κόσμον. Ἔσω δὲ βέβαιος ὅτι τότε μόνον θὰ καταστῇς ἄξιος τῆς φιλίας τοῦ Μεγάλου Ταπεινοῦ, ὅταν δὲν ταπεινολογῇς, ἀλλὰ ταπεινοφρονῇς.

Πάσης τάξεως, πάσης ἡλικίας καὶ παντὸς φύλου πρόσωπα ἀποτελοῦν τὸν στρατὸν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ ΕΙΣ ΠΑΛΑΙΟΝ ΦΑΛΗΡΟΝ

Ἐφέτος ὁ Ἀττικὸς οὐρανός, ὁ διακρινόμενος διὰ τὴν αἰθριότητά του, ἠθέλησε νὰ ἀπογοητεύσῃ κἄπως τοὺς Χριστιανούς. Δι' αὐτὸ ἐνεδύθη, ἀπὸ πρῶτας σχεδόν, τὸν στακτόμαυρον Μανδύαν του καὶ ἠμπόδισε τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Οὐρανοδρόμονος βασιλέως τῆς ἡμέρας τοῦ ἡλίου. Ἐν τούτοις ὅμως ἀπεκάλυψε τὴν δύναμιν τῆς πίστεως τῶν ὀρθοδόξων. Οὕτως ὄχι μόνον δὲν ἠμπόδισε τὴν κάθοδον τῶν χιλιάδων πιστῶν, ἀλλὰ προσέδωκεν εἰς τὴν ὅλην πανήγυριν μαχητικὸν χαρακτήρα, καὶ ἀπέδειξεν ὅτι οἱ Γνήσιοι Ὁρθόδοξοι εἶναι διατεθειμένοι νὰ ἀντιμετωπίσωσι, προκειμένου διὰ τὴν πίστιν των, καὶ αὐτὰ τὰ ἐξηγριωμένα στοιχεῖα τῆς φύσεως.

Ἐνωρίτατα ἤρχισαν νὰ καταφθάνωσιν ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς Ἀττικῆς, καθ' ὁμάδας, οἱ Χριστιανοί. Ὅλοι κατηυθύνοντο εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης. Ἐκεῖ ἐψάλη ἡ ὅλη ἀκολουθία τῆς ἡμέρας καὶ ἐτελέσθη μετὰ πάσης ἐπισιμότητος ὁ Μέγας Ἀγιασμός. Εἰς τὰς καρδίας τῶν πιστῶν ἔπαλλε

ἐκτός τοῦ Ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἐν ἄλλο εὐγενέστατον συναίσθημα. Ἕνα συναίσθημα ἀπεράντου ἱκανοποιήσεως καὶ ἀνεκλαλήτου χαρᾶς. Διὰ ποίαν αἰτίαν ἄραγε; Ἡ ἀπάντησις ἐδόθη ὅταν κατὰ τὴν ἐξοδὸν ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, τὰ πλήθη ἠρίθμωσαν τέσσαρας Ἀρχιερεῖς. Πνευματικὴ Εὐτυχία ἀνέκφραστος! Προστέθη ἤδη εἰς τοὺς 3 Παλαιμάχους ἀγωνιστὰς καὶ ἕτερος ἐφάμιλλος τοιοῦτος, ὅστις φέρει νωπὰ τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου ἐκ τῆς προσφάτου φυλακισεῶς του, χάριν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ συγκίνησις τοῦ κόσμου ὑπῆρξεν ἀπερίγραπτος, ὅταν πλησίον τῶν τριῶν Ἀρχιερέων μας, ἐβάδιζε τὸ αὐτὸ βῆμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς θυσίας, ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Κυκλάδων κ. Γερμανὸς Βαρυκόπουλος. Ἡ πομπή, ἔχουσα ἐπὶ κεφαλῆς τὰ ἱερὰ λάβαρα, κατηυθύνθη εἰς τὴν ἐξέδραν περὶ ὥραν 11ην. Μεταξὺ τῶν λαβάρων διεκρίνετο τὸ τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. τὸ τῆς Ε.Ν.Γ.Ο.Χ.Τ.Ε. ὡς ἐπίσης καὶ τὸ τοιοῦτον τῆς Συνομοσπονδίας Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος. Πρὸ τῶν λαβάρων ἐβάδιζαν

Αἱ αὐριαναὶ μητέρες τῆς Πατρίδος μας γαλουχοῦνται μὲ τὰ νάματα τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς ἀρετῆς ποὺ παρέχει ἀφθόνως ἡ Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

σεμναί τῆς Ἀττικῆς νεάνιδες μὲ τὰς γραφικὰς τῶν ἐνδυμασίας καὶ εὐσταλεῖς νέοι τῶν θυμῶν τῆς Πατρίδος μας χωρίων. Ἦκολούθει ἡ Φιλαρμονικὴ τοῦ Δήμου, παιανίζουσα ἐορτάσιμα ἐμβατήρια. Τὴν ὅλην πομπὴν ἐπλαisiώναν εἰς δύο ζυγοὺς ταχθέντες νέοι, μέλη τῆς Ἐνώσεως Νέων. Τέλος εἰς τὴν κορυφὴν τῆς πομπῆς εὐρίσκοντο οἱ Ἀρχιερεῖς μας, πλαισιούμενοι ἀπὸ τὸν Ἱερὸν Κλῆρον. Τὴν πομπὴν ἐκλείεν ἐπίλεκτον ἄγλημα Ναυτῶν ὡς καὶ σῶμα ἀνδρῶν τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος.

Περὶ ὥραν 11 καὶ 30' ἡ πομπὴ εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς ἐξέδρας καὶ ὁ Ἱερὸς τῆς ἡμέρας ὕμνος «ἐν Ἰορδάνῃ βαπτιζομένου Σου Κύριε» ἀντήχει συγκινητικῶς εἰς τὰς ψυχὰς ὅλων. Ἡ κατάδυσις τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ἐγένετο ἀντιληπτὴ ἀπὸ τὰ 4 περιστέρια, ποὺ ἀφέθησαν ἐκ τῶν χειρῶν τῶν Ἀρχιερέων. Τότε ὁ Οὐρανός, δακρύων τρόπον τινὰ ἐκ συγκινήσεως πρὸ τοῦ ὑπερόχου αὐτοῦ θεάματος, ἤνοιξε τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων του. Αὐτὸ ὅμως ἔδωσε ἀφορμὴν νὰ λάβωσι χώραν σκηναὶ ὑπερόχου Μεγαλείου. Τὸ μεγα-

λύτερον μέρος τῆς πομπῆς ἐπέστρεψε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὑπὸ ραγδαιστὴν βροχῇ. Ἀντὶ δὲ νὰ λυπησῇ τὸ γεγονός αὐτό, ἀπ' ἐναντίας ἔδωσε ἀφορμὴν φιλοπαίγμονος διαθέσεως ἐκ μέρους τοῦ κόσμου. Οὕτω χαριτολογοῦντες οἱ περισσότεροι ἔλεγον «ὁ Θεὸς διὰ τῆς βροχῆς ἠθέλησε νὰ ἀγιάσῃ καὶ τοὺς νεοημερολογίτας». Ἄλλοι πάλιν θεωροῦντες τὴν βροχὴν ὡς σύμβολον εὐφορίας, ἡρμήνευον τὸ γεγονός ὡς εὐλογίαν Θεοῦ.

Παρ' ὅλην δὲ τὴν μανίαν τῶν στοιχείων τῆς φύσεως, ἀρκεταὶ εὐλαβεῖς γυναῖκες, ἀκολουθοῦσαι παλαιὰ ἔθιμα, ἔφθαναν μέχρι τῆς ἀκροθαλασσιᾶς διὰ νὰ πληθῶσιν μὲ τὰ καθαγιασθέντα ὕδατα. Τίποτε δὲν ἐμποδίζει τὴν ἐκδήλωσιν τοῦ σεβασμοῦ, ὅπως τὸν ἀντιλαμβάνεται ὁ καθείς.

Τὴν τελετὴν παρηκολούθησαν καὶ ἀρκετοὶ ἐκ τῶν ἐπισήμων. Οὕτω διεκρίναμεν τὸν κ. Μπερνίσαν μεθ' ὅλου τοῦ Συμβουλίου τῆς Συνομοσπονδίας Ἐπαγγελματιῶν καὶ Βιοτεχνῶν Ἑλλάδος, τὸν κ. Κ. Κουρούκλην, τὴν κ.

Ἐδιώχθησαν καὶ ὑπέφεραν οἱ κληρικοί μας διὰ τὸν Ἱερὸν ἀγῶνα καὶ εἶναι πάντοτε ἔτοιμοι χάριν αὐτοῦ νὰ θυσιάσθωσιν καὶ πάλιν.

Γονατᾶ, τὸν κ. Θεοφανόπουλον, τοὺς Δημάρχους Πειραιῶς, Π. Φαλήρου, Νικαίας, τὸν Γενικὸν Γραμματέα τοῦ Δήμου Ἀθηναίων πολλοὺς πολιτευτὰς καὶ ἄλλους, τοὺς ὁποίους συνώδευαν μέλη τῆς ΠΘΕΟΚ. Ἡ τελετὴ ὑπῆρξε ἀρίστη. Ἐλυπήθημεν μόνον διότι ἡ Ἐνωσις τῶν Νέων Γ.Ο.Χ. δὲν παρουσίασε τὴν συγκρότησιν καὶ τὴν ἐμφάνισιν τῶν παρελθόντων ἐτῶν. Τοῦτο δὲ τὸ γράφομεν ἐξ εὐλικρινοῦς πρὸς τὴν ὁργάνωσιν ἀγάπης καὶ ἐλπίζομεν ἡ πλημμελὴς αὕτὴ ἐμφάνισις, νὰ ἀποτελῇ τὸ μοναδικὸν σκιερὸν σημεῖον εἰς τὴν λαμπρὰν σταδιοδρομίαν τῆς.

Θεωροῦμεν καθήκον νὰ εὐχαριστήσωμεν τὴν Ἀστυνομικὴν Δύναμιν Παλ. Φαλήρου διὰ τὴν πρόθυμον συμβολὴν τῶν. Ἐπίσης εὐχαριστοῦμεν τὴν οἰκογένειαν κ. Στεφανούρη, ἡ ὁποία ἐβοήθησε κατὰ τρόπον εὐγενικὸν τὰ θύματα τῆς βροχῆς, ὡς καὶ πολλὰς ἄλλας οἰκογενείας.

Κλείοντες τὴν ἀφήγησίν μας σὺτὴν, εὐχόμεθα, ὅπως ὁ ἐπιφανὴς Θεὸς καὶ τὸν κόσμον φωτίσας δίδει πάντοτε νίκην εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν, διαφυλάττει ὑγιεῖς τοὺς Ἀρχιερεῖς ἡμῶν φωτίζει δὲ ὅλους ἡμᾶς, ὥστε ἐν ἔργοις καὶ λόγοις νὰ ἀποδεικνύωμεν τὴν ὑπεροχὴν τῶν φρονημάτων μας καὶ ἀποβαίνομεν εὐωδία Χριστοῦ εἰς πάντας.

ΑΓΩΝΙΣΤΑΙ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Μετ'εὐχάριστον ἐκπληξιν καὶ ἑξαλλον ἐνθουσιασμόν ἐπιληροφρήθημεν τοὺς θριάμβους τῆς «Χριστιανικῆς Σπίθας». Δημοσιογραφικὸν ὄργανον τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου κ. Αὔγουστίνου Καν-

τιώτου, ἀξίου διαδόχου τῶν μεγάλων τῆς Ἐκκλησίας μας ρητόρων, ἀνεδείχθη ὅπλον ἀναταμάχτων.

Οὗτω ἀνέγραψε δριμυτάτην διαμαρτυρίαν, ὑπογραφομένην παρ' ἀρκετῶν ἐπιτελῶν του, δι' ἧς καταγγέλλονται διάφοροι ἄτακτοι τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας πράξεις καὶ ἀξιοῦται ἡ ρύθμισις τῶν ἐπιμαχῶν ζητημάτων.

Τὰ ζητήματα ποὺ ἔθιξε ἡ «Χριστιανικὴ Σπίθα» εἶναι :

1) Ἡ ἀντικανονικὴ εἰσαγωγὴ τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου. ἥτις διέσπασε τὴν ἐνότητα τῆς ἐν Ἑλλάδι Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

2) Ἡ ὑπὸ τῶν δικαστηρίων ἀθρόα ἐκδοσις διαζυγίων.

3) Ἡ χοῆσις τῆς βίας, ἐκ μέρους τῶν Ἀρχιερέων τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας.

4) Ἡ μεταβολὴ τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ εἰς οἶκον ἐμπορίου.

5) Ἡ ἀνάμιξις καὶ ὁ συμφυρμὸς τῶν κληρικῶν μετὰ τῶν κοιμμάτων, ἡ ἀνάληψις ἀξιομάτων πολιτικῆς καθαρῶς σημασίας.

6) Ἡ ἑλλειψις Ἐκκλησιαστικῆς Δικαιοσύνης.

7) Ἡ Μασονία.

8) Ὁ θησαυρισμὸς τῶν Ἀρχιερέων.

Ἐπὶ τῆς ρυθμίσεως τῶν ὡς ἄνω ζητημάτων ἐμμένον ἀνενδότης οἱ ἐντιμοὶ αὐτοὶ ἀγωνισταί. Ἐλθέτε τους! Ἐλθετε εἰς τὸ πλευρόν των καὶ κραυγάζομεν καὶ ἡμεῖς στεντορεῖα τῇ φωτὶ διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς εὐρυθμίας.

Τὸ περιεχόμενον τῆς «Χριστιανικῆς Σπίθας» θὰ ἀναδημοσιεύσωμεν ὁλόκληρον εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον, ὥστε οἱ ἀναγνώσται νὰ σχηματίσουν πλήρη εἰκόνα τῶν γεγονότων καὶ νὰ προωθήσωσιν τὸ νικηφόρον τοῦτο ὅπλον, εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τῆς πατρίδος μας.

Διευθυντής

Ἐπίσκ. Μεγαρίδος κ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ, Χαλκοκονδύλη 7

Διευθυντὴς Τυπογραφείου : Γεώργιος Σεργιπίνης
Θεμιστοκλέους 33—Ἀθῆναι

Ἡ Πατρίς μας σεβομένη πάντοτε τὴν ἀλήθειαν μᾶς τιμᾷ πάντοτε με ἐπίλεκτον ἄγλημα τοῦ ἑνδόξου Ναυτικοῦ μας